

Sygn. akt II K 561/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Nadia Kołacińska-Sumińska

Protokolant: staż. Justyna Dorosławska

przy udziale Prokuratora: xxx

po rozpoznaniu w dniach 7 listopada 2016 r., 15 grudnia 2016 r. i 30 stycznia 2017 roku sprawy

P. B. (1)

s. J. i J. z domu W.

ur. (...) w P. (...)

oskarżonego o to, że:

w dniu 31 maja 2016 roku o godz. 19:50 na skrzyżowaniu ulic (...) w miejscowości B., pow. (...), woj. (...), poruszał się jako kierujący pojazdem mechanicznym, samochodem osobowym marki N. o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości z zawartością alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadzącym o godz. 19:54 do stężenia na poziomie 0,56 mg/l- alcosenor, o godz. 20:12 do stężenia na poziomie 0,65 mg/l- alcosenor, o godzinie 21:53 do stężenia na poziomie 0,55 mg/l, o godzinie 21:56 do stężenia na poziomie 0,53 mg/l, czym umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym

tj. o czyn z art. 178 a § 1 kk

orzeka

1. oskarżonego **P. B. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu i za to na podstawie art. 178a § 1 kk wymierza mu karę 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych,
2. na podstawie art. 42 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego P. B. (1) zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat,
3. na podstawie art. 43a § 2 kk orzeka wobec oskarżonego P. B. (1) świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej,
4. na podstawie art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu na poczet wymierzonej kary grzywny zatrzymanie w sprawie w dniu 31 maja 2016 r. przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny,
5. zasądza ze Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. M. kwotę 944,64 (dziewięćset czterdzieści cztery złote 64/100) złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu,

6. zwalnia oskarżonego od kosztów procesu, które przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

W dniu 31 maja 2016r. w godzinach wieczornych funkcjonariusze patrolu w składzie (...) dostali informację, że na drodze między m. G. a m. B. porusza się nietrzeźwy kierowca samochodem marki N.. Ujawnili samochód tej marki pod sklepem w G., samochód ten odjeżdżał spod sklepu. Funkcjonariusze pojechali za owym pojazdem. W m. B. na skrzyżowaniu ulic (...) dokonali zatrzymania owego pojazdu. Okazało się, że pojazd prowadził P. B. (1). Został poddany badaniu alcometrem. Okazało się, że oskarżony znajduje się w stanie nietrzeźwości z kolejnymi wynikami: 0,56 mg/l, 0,65 mg/l, 0,55 mg/l, 0,53 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

(dowód: częściowo wyjaśnienia P. B. k. 10, zeznania T. K. k. 15v, k. 62v-63, zeznania A. K. k. 85v-86, notatka urzędowa k. 1, protokół badania z wynikami k. 2, 3)

P. B. (1) ma 55 lat. Jest bezdzietnym kawalerem, utrzymuje się z renty.

Nie był dotychczas karany.

Oskarżony cierpi na chorobę psychiczną, schizofrenię paranoidalną. W czasie popełnienia zarzucanego mu czynu miał ograniczoną nieznacznie zdolność rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swym postępowaniem z powodu stanu upojenia alkoholowego prostego, którego skutki mógl przewidzieć.

Poczytalność oskarżonego w toku postępowania nie budzi wątpliwości.

(dowód: oświadczenie oskarżonego k 61v, karta karna k. 14, opinie k. 24-26, k. 72-75)

Oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Podał, że nie posiada prawa jazdy, choruje na schizofrenię. Niewiele pamięta z dnia zdarzenia. Poszedł do sklepu w G. po piwo, następnie został zatrzymany przez Policję. Stał na nieogrodzonym terenie, gdzie był mały domek, był tam też samochód marki N.. Nie wie, skąd wziął się tam samochód N., bo wcześniej stał na podwórku jego posesji.

Przed Sądem podał, że on nie jechał, samochód stał. W dniu zdarzenia bardzo źle się czuł, dokonano na nim rozboju, potem wyładował w szpitalu, miał wiele urazów. Miał nasilenie choroby w maju, nie brał leków.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 10, k. 61v-62)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala przyjąć, iż oskarżony popełnił przypisane mu przestępstwo.

Ustalenia faktyczne Sąd poczynił w oparciu o zeznania funkcjonariuszy, którzy dokonali ujęcia oskarżonego na gorącym uczynku popełnienia przestępstwa. W chwili zatrzymania przez Policję oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości, co obrazują przeprowadzone badania.

Sąd nie ma żadnych podstaw, by negować zeznania funkcjonariuszy. Są one spójne, zbieżne ze sobą nawzajem.

Pojazd, którym w dniu zdarzenia poruszali się funkcjonariusze, wyposażony był w wideo rejestrator, jednak KMP w P. (...) nie dysponuje nagraniem z interwencji (k. 93). W ocenie Sądu, okoliczność ta nie ma żadnego znaczenia, w świetle zeznań funkcjonariuszy. Zatrzymali do kontroli pojazd, który był w ruchu, a w ruch wprowadził ów pojazd P. B. (1), siedzący za jego kierownicą. Tym samym, w świetle powyższego, nie ulega wątpliwości, że to oskarżony prowadził w stanie nietrzeźwości pojazd mechaniczny.

Oskarżony w swych wyjaśnieniach usiłował stworzyć obraz osoby, która w chwili czynu nie wiedziała, co się z nią dzieje, usiłował wywołać przeświadczenie, że winna jest temu choroba, na którą cierpi. Z opinii biegłych psychiatrów

jednoznacznie wynika, że w chwili czynu oskarżony znajdował się w stanie remisji, wiedział, co robi, jego poczytalność nie była wyłączona z uwagi na chorobę, na którą cierpi.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, iż wina umyślna oskarżonego nie budzi wątpliwości.

Niewątpliwie oskarżony prowadził w dniu 31 maja 2016r. pojazd mechaniczny, jednocześnie znajdował się wówczas w stanie nietrzeźwości.

Oskarżony wypełnił znamiona przepisu art. 178a § 1 k.k. W niniejszej sprawie nie zachodzą żadne okoliczności wyłączające winę, czy bezprawność.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd miał na uwadze dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk.

Wymierzono karę 60 stawek dziennych grzywny, mając na względzie dotychczasową niekaralność, stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu.

Środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczono na okres 3 lat.

Zakaz prowadzenia pojazdów, jako środek karny **może pełnić wszystkie funkcje penalne**. Na plan pierwszy wysuwa się jednak funkcja indywidualnoprzewencyjna. Orzeczony zakaz ma uniemożliwić sprawcy ponowne popełnienie przestępstwa tego samego rodzaju, a jednocześnie wyeliminować go na pewien czas lub na stałe z ruchu. Ponadto w pewnym zakresie może on realizować funkcję wychowawczą, uświadamiając sprawcy konieczność ostrożniejszej jazdy (zob. K. Łucarz, Zakaz prowadzenia pojazdów, s. 84–95). Generalnoprzewencyjny mechanizm oddziaływania zakazu prowadzenia pojazdów polega przede wszystkim na wzbudzeniu obawy u potencjalnych sprawców. Powoduje on także zrodzenie przekonania o nieopłacalności przestępstw skutkujących orzeczeniem zakazu i potrzebie przestrzegania przepisów ruchu drogowego. Realizacja tej funkcji jest w dużej mierze uzależniona od szybkości i nieuchronności środka karnego oraz od zapewnienia mechanizmów gwarantujących wykonanie orzeczonego zakazu. Orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów pełni także funkcję retributywną, wyrażającą się w wyrządzeniu sprawcy dolegliwości. Środek ten pozbawia sprawcę możliwości prowadzenia pojazdów, co w odniesieniu do niektórych sprawców stanowi ponadto dolegliwość o charakterze ekonomicznym

Nie ulega wątpliwości, że sam przepis art. 42 § 2 KK, jednoznacznie nakłada na sąd obowiązek, w razie skazania za przestępstwo z art. 178a § 1 KK, orzeczenia wobec sprawcy tego występku zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów mechanicznych określonego rodzaju. Taka treść tego przepisu, odczytana z uwzględnieniem wspomnianego już i niekwestionowanego jego ratio legis wskazuje, że zakresem orzeczonego na jego podstawie wobec sprawcy takiego przestępstwa owego środka karnego i określonym nim zakazem prowadzenia pojazdów mechanicznych, powinna być objęta możliwość prowadzenia przez niego, co najmniej pojazdu, którym on dopuścił się tego czynu zabronionego. Co więcej, to właśnie rodzaj tego pojazdu, przy orzekaniu o tym środku karnym w przewidzianych w art. 42 § 2 KK okolicznościach, winien stanowić podstawową przesłankę, determinującą wręcz każdorazowo „obowiązkowy” jego zakres. Nie może on być przecież określany w oderwaniu od rodzaju pojazdu, którym sprawca kierował, skoro to czyniąc wykazał, że zagraża bezpieczeństwu w komunikacji. Tym samym, o ile ów środek karny ma rzeczywiście realizować wspomniane już przypisane mu przede wszystkim przewencyjne funkcje, to całkowicie nieracjonalne i nielogiczne byłoby przy określaniu zakresu owego zakazu, przyzwolenie na możliwość wyłączenia spośród jego dotyczących rodzajów pojazdu, właśnie ten ich rodzaj, do którego należał pojazd prowadzony przez sprawcę w chwili popełnienia przedmiotowego czynu.

Nie ulega wątpliwości, że tenże przepis art. 42 § 2 KK, daje sądowi możliwość rozszerzenia owego zakazu także, co do pojazdów innego określonego rodzaju, czy nawet do wszelkich pojazdów mechanicznych. Jest to też warunkowane jego ratio legis. Same, bowiem okoliczności, tak podmiotowe, jak i przedmiotowe, popełnionego przez sprawcę czynu mogą dla zapewnienia możliwości rzeczywistego zrealizowania funkcji tego środka karnego, uzasadniać potrzebę takiego „poszerzenia” rodzajów pojazdów, których miałby on dotyczyć. Może to nastąpić przykładowo w sytuacji, w której ów **sprawca swoim krytycznym zachowaniem wykazał, że pozostawienie mu możliwości prowadzenia**

innych rodzajów pojazdów, aniżeli ten przez niego w chwili dokonywania czynu kierowany, ani nie gwarantuje jego rzeczywistego wyłączenia z ruchu drogowego, ani też tym samym chroni dostatecznie bezpieczeństwo w komunikacji.

W ocenie Sądu, zachowanie P. B. (1) uzasadnia konieczność pozbawienia go uprawnień do prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, brak podstaw do wyłączenia z zakresu zakazu jakiegokolwiek rodzaju pojazdów.

O świadczeniu pieniężnym orzeczono w myśl art. 43a § 2 k.k.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k., na poczet grzywny zaliczono zatrzymanie w sprawie.

Na rzecz obrońcy oskarżonego, zasądzono wynagrodzenie z tytułu nieopłaconej obrony z urzędu - na podstawie § 2, § 4, § 17 ust. 2 pkt 1 i § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

O kosztach orzeczono w myśl art. 624 § 1 k.p.k. – oskarżony nie pracuje, utrzymuje się z renty.